

μερολόγιόν μου τεμάχιον χάριτος, ὅ,τι ἔτυχε, καὶ ἔγραψα ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τὸ θέμα μου διὰ νὰ σὰς φανερώσω ὅτι δὲν εἶμαι ἀμελής μαθήτρια.

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ

Περίεργον παρατήρησιν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἐντομολογικὴν Ἐταιρίαν τῆς Γαλλίας ὁ αὐστριακὸς ἰατρὸς Τέρκ. Διατείνεται ὅτι ὁ κεντηθεὶς ὑπὸ μελισσῶν μένει διὰ τινὰ χρόνον ἀνεπίδεκτος τῶν ἀποτελεσμάτων νέου κεντήματος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐνεργεῖ ὁ ἐμβολιασμὸς διὰ τὴν εὐλογίαν. Ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ σώματος διαρκεῖ ἕξ ἢ ὀλιγωτέρους μῆνας, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κεντημάτων. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος παρατήρησεν ὡσαύτως ὅτι διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ ρευματισμῶν ἀπαιτεῖται μέγας ἀριθμὸς κεντημάτων, ὅπως τὸ δηλητήριον φέρῃ τὸ ἀποτελεσμά του, ἀλλ' ὅτι μετὰ ταῦτα, ὅχι μόνον δι' ἕξ μῆνας νέα κεντήματα μελισσῶν δὲν φέρουσιν εἰς αὐτοὺς βλάβην τινὰ, ἀλλὰ καὶ πάσα προσβολὴ ρευματισμῶν παύει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο τοῦ χρόνου. Βεβαίως πολλοὶ ὄλον τὸ διάστημα μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ὑπέφερον κεντήματα μελισσῶν, ἐὰν ἀπηλλάσσοντο διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐκ τῶν φρικτῶν πόνων των.

ΠΙΣΤΙΣ ΚΥΝΟΣ

Δύο ἀρχιδούκισσαι τῆς Αὐστρίας περιηγούμεναι εἶχον καταλύσῃ εἰς ξενοδοχεῖον τῆς Μεντόνης· εἰς μίαν δὲ ἕξ αὐτῶν ἤρесе καθ' ὑπερβολὴν τὸ κυνάριον τοῦ ξενοδόχου, ὅστις καίπερ ὑπεραγαπῶν τὸν Πιερρίνον του, τὸν ἐχάρισεν εἰς τὴν ἀρχιδούκισσαν ὅταν αὕτη τὸν ἐζήτησεν. Ὁ Πιερρίνος λοιπὸν ἀνεχώρησε διὰ Βιέννην μετὰ τῆς ἐπισήμου κυρίας του, ὁ δὲ παλαιὸς του αὐθέντης δὲν ἤλιπιζε πλέον νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν 15 ἡμερῶν ἔκπληκτος βλέπει πάλιν τὸν Πιερρίνον του ἰσχνόν, μὲ τοὺς πόδας πληγωμένους καὶ μόλις συρόμενον.

Τηλεγραφεῖ εὐθὺς πρὸς τὴν ἀρχιδούκισσαν: «Πιερρίνος ἐπέστρεψε, πότε τὸν ἐχάσατε;»

Ἡ ἀπάντησις ἔρχεται: «Πρὸ δέκα ἡμερῶν.»

Πῶς τὸ ταλαιπωρὸν κυνάριον ἤδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τόσον μακρὰν καὶ εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον, εἶνε ἀκατανόητον. Βεβαίως ὅμως ἡ θλίψις του διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν του ἀπὸ τοῦ κυρίου του ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ ταξιδίου του. Ἀμα ἔφρασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν εὔρεν ἀμέσως τὸν αὐθέντην του· τὸν ἐζήτησε παντοῦ καίπερ κατακόπον· ἀλλ' εὐτυχῶς κατεκλήθη εἰς τοὺς πόδας του ἄμα τὸν εἶδε. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε, μολοντί πάσα κατεβλήθη προσπάθεια ὅπως σωθῇ. Ὁ κύριός του τὸν ἔθαψεν ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ ξενοδοχείου, λευκὴ δὲ πλάξ, φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν: «Ἐνθάδε κεῖται Πιερρίνος, ὁ πιστὸς φίλος» καλύπτει τὸν τάφον του.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐγένετο ἐν Κριμαίᾳ παραδοξοτάτη καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα τὴν ἀρχαιολογίαν ἀνακάλυψις. Εὐρέθησαν σκελετοὶ χρωματισμένοι. Ὁ καθηγγητὴς Γρέμπλερ τοῦ Βρεσλάου πιστεύει ὅτι οἱ σκελετοὶ οὗτοι εἶνε τῶν πρώτων κατοίκων τῆς χώρας, τῶν Κιμμερίων τῶν Ἡροδότου. Ὁ λαὸς ἐκεῖνος συνείθιζε νὰ ἐκθέτῃ τοὺς νεκροὺς εἰς ὕλην μέρη, ὅπου τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ τρώγῃσι τὰς σάρκας των. Ὁ σκελετὸς ἐκτιθέμενος οὕτως εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸν ἥλιον ἐκαθαρίζετο καὶ ἐλευ-

κάνετο, μετὰ ταῦτα δὲ ἠλείφετο διὰ ψιμυθίου περιέχοντος οὐσίας μεταλλικὰς. Τάφοι ὁμοίων σκελετῶν εὐρέθησαν εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΙ

Δύο Ἕλληνες πεζοπόροι, ὁ εἰς ἕξ Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ ἕτερος ἕξ Ἀθηνῶν ἐπεχείρησαν πεζοπορίαν μέχρι Παρισίων διερχόμενοι καὶ δι' ἄλλων εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων.

ΕΝ Τῷ ὨΚΕΑΝῷ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΡΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΥΜΝΗΝ

... Μετὰ δύο ἡμέρας ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ τάξις εἶχεν ἀποκαταστῆ παρὰ τὴν πρῶραν, ἐγὼ δ' ἐξηκολούθησα τὰς παρατηρήσεις μου. Ὅτε ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ κυβερνήτου, μικρὸν μετὰ τὴν ὀγδόην, ἦτις ἦτο ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, ἡ πρῶρα παρίστα θέαμα ἀνάλογον πρὸς ἐξοχικὴν ἀγορὰν ἢ πρὸς κατάλυμα ἀθιγγάνων καθελόντων τὰς σκηνὰς αὐτῶν. Ἐκάστη ὁμάς μεταναστῶν εἶχεν ἐκλέξει τὴν θέσιν, ἐν ἧ' διήρχετο πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἡμέραν, τὰς δὲ ἐκλεγεῖσας παρ' ἐκάστης θέσεως ἐκ συνηθείας ἐσέβοντο πάντες οἱ ἄλλοι καὶ δὲν τὰς κατελάμβανον. Ὅπουδῆποτε ἠδύναντο νὰ μένωσι καθήμενοι χωρὶς νὰ ἐμποδίζωσι τὴν διάβασιν, εἰς πάσας τὰς γωνίας τὰς σχηματιζομένας ἐκ τῶν πύργων τῶν σχοινίων, ἐκ τῶν σωρῶν τῶν δεμάτων τοῦ χόρτου ἢ τῶν ἐμπροσμάτων, τῶν ἐρειδομένων ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ πλοίου, εἶχε χωθῆ ὡς φολεὰ αἰλούρων ὁμίλος τις ἀποτελούμενος ἐκ γνωρίμων ἢ ἐκ τῶν μελῶν ὀλιγαριθμοῦ οἰκογενείας μὲ τὰς ἑδρας των, μὲ κανὲν προσκεφάλαιον ἢ κανὲν κλινισκῆπασμα, τινὲς δ' ἐκ τῶν ὁμίλων τούτων ἦσαν τόσον καλῶς ἐγκατεστημένοι ἐν παραβύστω, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διέλθῃ εἰσοσάκις ἐγγύθεν αὐτῶν καὶ νὰ μὴ τὰς ἀνακαλύψῃ· διότι οἱ πτωχοὶ εἰσδύουσιν εἰς ὅλα τὰ κενὰ ὅπως τὸ ὕδωρ. Τινὲς τῶν ἐπιβιτῶν ἐβύθιζον ἀκόμη τὰ δίπυρά των εἰς τὸν μαῦρον καφὲν, ἔχοντες τοὺς ἐκ λευκοσιδήρου κυάθους ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἄλλοι ἐπλυνον τὰ σκεῦη των παρὰ τὰς ὑδραντλίας, ἢ διένεμον τὸ πόσιμον ὕδωρ εἰς τὰ μέλη τῆς ὁμάδος των ἐντὸς ἀγγείων κολουρακωνικῶν, κεχωρωματισμένων διὰ βαφῆς ἐρυθρᾶς καὶ πρασίνης, ἕτεροι ἴσταντο συνεσπειρωμένοι παρὰ τὰ θωράκια μὲ τὴν στᾶσιν τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τοὺς χωρικοὺς, τοὺς συνεθισμένους ν' ἀναπαύονται χαμαί, ἢ περιήρχοντο μὲ τὰς χεῖρας κεχωσμένας εἰς τὰ θυλάκια, ὅπως κατὰ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου των. Ἐγὼ αἱ γυναῖκες μὲ τὴν κόμην λελυμένην καὶ ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκτενίζοντο ἔμπροσθεν κατόπτρων μικρῶν τῶν εἴκοσι λεπτῶν, ἐνέδυσον καὶ ἐκαλλώπιζον τὰ παιδιά, ἀλληλοδανειζόμεναι ἐκ περιτροπῆς ψήκτρας, σάπωνας, μάκτρα· ἐγα-

λούχουν τὰ βρέφη, ἐπιδιώρθουν ἱμάτια καὶ ἔπλυνον ἀσπρόρρουχα μὲ ἐλάχιστον ὕδωρ, πᾶσαι ἀπησχολημένοι, στενοχωρούμενοι προφανῶς ἐκ τῆς στενότητος τοῦ χώρου καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως παντοίων ἀναγκαιούτων ἀντικειμένων. Μεταξὺ τοῦ πυκνοῦ πλήθους ἐφαίνοντο περιφερόμενοι μακροὶ κυανοῖ σκούροι παλληκαρίων, πράσινοι στηθόδεσμοι γυναικῶν ἐκ Καλαθρίας, πῖλοι μαλακοὶ πλατύγυροι χωρικῶν τῆς Ἄνω Ἰταλίας, κεκρόφαλοι γυναικῶν ὀρειῶν, πιλίδια ἐρυθρά, καρφίδες μεγάλαι στρογγύλαι νεανίδων χωρικῶν τῆς Βριάνζας καὶ κεφαλαὶ πολλαὶ πρεσβυτῶν καὶ κόμμι μαῦραι ἀκαλλιέργητοι καὶ θαυμαστὴ ποιικιλία προσώπων κεκμηκότων, σκυθρωπῶν, φιλογελώτων, ἐκθάμβων, ἀπαισιῶν, ἐξ ὧν πολλὰ καθίστων πιστευτὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι διὰ τῆς μεταναστεύσεως ἀπελευθύνονται ἐκ τῆς χώρας πολλὰ σπέρματα ἐγκλημάτων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ὠκεανὸς ἦτο γαλήνιος καὶ ὁ αἰθὴρ διαυγὴς καὶ δροσερὸς, πολλοὶ ἦσαν εὐθυμοί. Ἦδύνατο δὲ τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀφοῦ κατεπραύνη ἡ ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως ταραχὴ, ὅφ' ἧς εἶχον καταληφθῆ πάντα τὰ πνεύματα, τὸ αἰώνιον θῆλυ εἶχεν ἀνακτήσει καὶ ἐκεῖ προσέτι τὸ κράτος του, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς σπάνεως εἶχεν ἤδη ὑπερτιμηθῆ ἡ ἀξία του, ὅπως ἐν Ἀμερικῇ. Ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ πλεῖστοι ἐπεθεώρουν τὰς ἐπιβάτιδας. Οἱ νέοι καθήμενοι ἐπὶ τῶν θωρακίων μὲ τὴν μίαν κνήμην κρεμαμμένην πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὴν κόμην ἐροισμένην πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τοῦ ἀγχένος ἐλάμβανον στάσιν καὶ ἦθος θαλασσινῆς ἀφοβίας, λαλοῦντες μεγαλοφώνως καὶ ῥυθμιζόντες τοιοῦτοτρόπως τὸν ἦχον τοῦ γέλωτός των, ὥστε νὰ προσελκύσωσι τὴν προσοχὴν. Πάντες δὲ σχεδὸν ἔβλεπον πρὸς τὴν καταπακτὴν τοῦ κοιτῶνος τῶν γυναικῶν, ὅπου ἦσαν συναθροισμένοι ὡς ἐντὸς θεωρείου πολλαὶ νεανίδες κομφῶς ἐκτενισμένοι, μὲ ταινίας εἰς τὴν κόμην, μὲ ἐσθῆτας ἀνοικτοῦ χρώματος, μὲ μανδήλια ζωηρά, προσδεδεμένα ἐπιχαρίτως, αἵτινες ἀπετέλουν, καθὰ ἐφαίνετο, τὸ ἐνεργὸν καὶ μάχιμον μέρος τοῦ ὠραίου φύλου. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο εὐειδῆς μικρόσωμος γυνή, χωρική ἐκ Καπρακότας, μὲ μικρὸν κανονικὸν πρόσωπον ὡσεὶ Παναγίας, (ἄπλυτον ὁμῶς), εἰς τὸ ὅποιον προσηρημόζετο ἐξαισιῶς μανδύλιον, ὅπερ κατήρχετο διασταυρούμενον ἐπὶ τοῦ στήθους κατακόκκινον ἀπὸ τὰ ἐξωγραφημένα ἐπ' αὐτοῦ ῥόδα καὶ γαρύφαλα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς ἀληθῆ καὶ ἐθάμβουν τὸ βλέμμα. Παρατήρησα δύο νεανίδας, τὴν μίαν μελαγχροινὴν καὶ τὴν ἄλλην πυρρίν, δύο χαριέντα πρόσωπα ἀρκετὰ ἰταμά, ἐνδεδυμένας ἀμφοτέρως μετὰ τινος ἀγροτικῆς φιλαρεσκείας, συνδιαλεγόμενας μὲ πολλὴν ζωηρότητα, ἐκφερούσας ἐκ διαλειμμάτων ἠχηρὸν γέλωτα, ἀφοῦ πρότερον ἤθελον παρατηρήσει ὅτε

μὲν τὸν ἕνα ὅτε δὲ τὸν ἕτερον ἐπιβάτην, ὡς νὰ ἐπεθεώρουν τὰ κομικὰ ὑποκείμενα τῆς «μεταναστεύσεως». Ὁ ἐπιμελητὴς πλησιάζας κατὰ τύχην, ἐνῶ τὰς παρετήρησα, μοι εἶπεν ὅτι ἦσαν Λομβαρδαί, ταξιδεῖδουσαι μόναι, κατὰ τὸ λέγειν των, ἀνήκουσαι εἰς τὸν χορὸν μελοδραματικῶν θιάσου, δύο διαβόλισσαι, αἵτινες ἔμελλον πολλάς νὰ τοῦ προξενήσωσιν ἀνησυχίας κατὰ τὸν διάπλουν. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐνόουν τί εἶδος ἀνησυχίας ὑπῆρξασετο, μοι ἀπεκάλυψε τότε μίαν τῶν φοβερωτέρων πληγῶν τοῦ ἐντὸς τῶν πλοίων βίου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως μεταναστῶν, τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἐγγάμων γυναικῶν. Ἦτο φοβερὸν πράγμα! Αἱ τίμιαι γυναῖκες μὲ τὰ νήπιά των εἰς τὰς ἀγκάλας μισοῦσαι θανασίμως τὰς ἀναίδεις ἐκεῖνας τυχοδιώκτιδας, αἵτινες ἀποπειρῶνται νὰ γοητεύωσι τοὺς ἀέργους συζύγους των, ἐπωφελοῦμεν ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἀναμίξεως καὶ συγχύσεως. Ἐπηρεοῦντο ἕνεκα τούτου εἰδεις ἔμμανεῖς καὶ ἀπέκειτο εἰς αὐτὸν νὰ παρεμβαίη πρὸς συμβιβασμόν. ὦ! θὰ εἶχεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ βάσανα ἀργότερα! δυστυχῶς εὐρίσκοντο καμμιά δωδεκαρία ἀπ' αὐτὰς τὰς γυναῖκας καὶ κατ' ἐκεῖνο τὸ ταξίδιον, αἱ ὅποια εἶχον τρυπώσει ἐκεῖ μέσα διὰ τὴν κακίαν του τύχην. Καὶ μοῦ ἔδειξε μίαν ἄλλην νεάνίδα, ἐκτάκτως εὐσαρκον, καθημένην ὀπισθεν τῶν δύο ἐκεῖνων, μὲ τὴν κεφαλὴν ὕψηλά, μελανειμονοῦσαν, μὲ μορφὴν λεαίνης, μελαγχροινὴν, οὐχὶ ἄσχημον, ἀλλὰ, Θεὲ φύλαττε!... εἶχεν αὐτὴ ἰδιάζουσάν τινα φιλαρεσκίαν, τὴν ἀλαζονίαν, τὴν μονομανίαν τοῦ πρωτεύειν καὶ τοῦ εἶναι ἐπιθυμητὴν, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐπίδειξιν ἡγεμονικῆς περιφρονήσεως πρὸς τὰ ἄσημα ὑποκείμενα, σεμνοτυρίας ὑπερβολικῆς, φόβου μήπως μιανθῆ ἀπὸ τὴν νουὴν τῶν ἄλλων· ἠπεῖλει τοὺς πάντας, λέγουσα ὅτι εἶχε συγγενῆ τινα ἐν Μοντεβιδεῶ δημοσιογράφον, ὃν ἐφοβεῖτο λίαν ἡ Κυβέρνησις.

Ἦδη ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας εἶχε πορευθῆ πρὸς τὸν ἐπιμελητὴν ζητοῦσα τὴν τιμωρίαν αὐθάδους χωρικοῦ, ὅστις διερχόμενος πλησίον τῆς ἐσπρωξῆς τὸν ὀγκώδη δερμάτινον σάκκον, ὃν ἔφερον ἐξηρητημένον δι' ἱμάντος παρὰ τὸν πλευρὸν τῆς· ἐρωτήθεισα δὲ κατὰ τὴν διάλεξιν διατί μετέβαινε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπήντησεν ὕψηλοφρόνως :

— Διὰ νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα!

Πολὺ καλὰ αὐτὴ προσποιεῖται τὴν ζεπεσμένην· ἀλλ' ἦσαν καὶ ἕτεραι ἀληθεῖς ζεπεσμένοι. Καὶ ὁ ἐπιμελητὴς, ἀφοῦ ἀνεζήτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ τοῦ βλέμματός, μοι ἔδειξε μερικὰς οικογενεῖας, ἧ καὶ ἄτομα μεμονωμένα, κεχωσμένα εἰς μίαν γωνίαν, μακρὰν ὅσον τὸ δυνατόν πέραν τοῦ πλήθους, ἅτινα ἀπὸ τὸ ἦθος, ἀπὸ τὰ ἱμάτιά των, τὰ τετριμμένα μὲν ἀλλὰ μαζυροῦντα

διὰ τῆς κοπῆς καὶ διὰ τῆς ποιότητος τοῦ ὑφάσματος ἀνωτέραν κοινωνικὴν περιωπῆν, ἐφαίνοντο ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Ἀμερικὴν, ἐξ αἰφνιδίου τροπῆς τῆς τύχης, ἐξ ἧς περιέπεσαν ἀπὸ τῆς εὐπορίας εἰς τὴν πενίαν, στερούμενοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀναγκαίου ποσοῦ πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίων δευτέρως θέσεως. Ἦσαν μεταξὺ τῶν ἄλλων δύο σύζυγοι μὲ ἐν κοράσιον δεκαετές, ἀμρότεροι τεσσαρακοντούταις, ἰστάμενοι ὄρθιοι κατὰ μέρος παρὰ τὸν σταυλὸν τῶν βωῶν, μὲ τὸ συνσταλμένον ἦθος τοῦ μὴ τολμῶντος νὰ καθίσῃ, λιπόσαρκοι, μὲ ὄψιν θλιβερωτάτην. Ἦσαν ἔμποροι. Ἡ σύζυγος ὑψηλὴ καὶ ἰσχυρή, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐφαίνετο πρὸ μικροῦ ἀναρρώσασα ἀπὸ νόσου τινός, εἶχε διέλθει δὲ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν χωρικῶν, θρηνοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θυγατρίου της, χωρὶς νὰ φάγῃ. — Δυστυχίματα! ἔλεγεν ὁ ἐπιθεωρητής. Πανταχοῦ ὑπάρχουν αὐτά. Ἄλλ' ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπὶ τοῦ πλοίου φαίνονται λυπηρότερα.

Ἐν τοσούτῳ κύπτων καὶ παρατηρῶν πρὸς τὰ κάτω, ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ κυβερνήτου, ἀνεκάλυψα ἐξαισίον τι εὐρημα, μίαν τῶν ὠραιότερων μορφῶν ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶδον ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ, ζώσας, ἐξωγραφισμένας ἢ λαξευμένας, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, ὅτε ἤρχισα περιοιερχόμενος τὸν κόσμον. Ὁ ἐπιμελητής μοι εἶπεν ὅτι ἦτο Γενουησιὰ. Ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου παρὰ τινα πρεσβύτην, ὅστις ἐφαίνετο πατήρ της, καθήμενον ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ καταστρώματος, καὶ ἐνιπτε τὸ πρόσωπον μικροῦ παιδίου, ἀδελφοῦ της κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἦτο νεῖνις ὑψηλὴ, ξανθὴ, μὲ πρόσωπον ὠσειδὲς ἀγγελικῆς κανονικότητος καὶ ἀρμονίας χαρακτήρων, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ διαυγεῖς, λευκοτάτους τὴν χοιᾶν. Τὸ σῶμά της ἦτο ἐντελέστατον παρεκτός τῶν χειρῶν, ὅπως οὖν ὑπὲρ τὸ δέον μακρῶν. Ἐφρόει λευκὴν βραχὺ ἱμάτιον κυματόεν καὶ ἐσθῆτα κυανῆν, ἧτις ἐφαίνετο περισφιγγούσα πόδας μακρομυτάτης, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πτωχὴ, ἐκείνητο ὅμως ἀξιοπρέπειάν τινα γυναικὸς ἀνωτέρας περιωπῆς, μεμιγμένην μετ' ἐκφράσεως τόσοσ ἀφελοῦς καὶ μὲ τοιαύτην χάριν περὶ τὸ ἦθος καὶ τὰς κινήσεις, ὅστε δὲν ἀπετέλει ποσῶς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ταπεινὴν αὐτῆς κατὰστασιν. Ἐνεποίει τὴν ἐντύπωσιν παιδίσκης δεκαετίδος, ἧτις εἶχε διὰ μιᾶς αὐξήσει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Μερικοὶ ἐπιβῆται πέριξ ἰστάμενοι τὴν παρετήρουν, ἄλλοι δὲ διαβαίνοντες ἐστρέφοντο καὶ ἔρριπτον πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον διάστημα ἐμείναμεν παρατηροῦντες αὐτήν, οὐδ' ἄπαξ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ πέριξ, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ὤδειξεν ὅτι ἐνόησε τὸν θυμασμὸν, ὃν προῦκάλει, καὶ τὸ πρόσωπόν της διετήρησεν ἡρεμίαν τόσοσ ἀτάραχον, τόσοσ ἀθῶαν καὶ

διευγῆ οὕτως εἰπεῖν, ὅστε ἀδύνατος καθίστατο πᾶσα ἔστω καὶ ἀόριστος καὶ μακρυνὴ ὑποψία, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ της ἐκείνη ἦτο προσποιημένη. Ἦτο τόσοσ πολὺ διάφορος ἀπὸ τοῦ πέριξ πλήθους, ὅστε ἐφαίνετο μονήρης ἐν τῷ μέσῳ ἐλευθέρου κενοῦ χώρου, εἰ καὶ τὸ πλῆθος περιεσφιγγεν αὐτὴν πανταχόθεν. Τίνι τρόπῳ εὐρίσκατο ἐκεῖ τὸ χάριεν αὐτὸ θαυμά; Ἦ φήμη της πρέπει νὰ ἦτο ἤδη μεγάλη ἐπὶ τοῦ πλοίου, διότι μίαν στιγμὴν εἶδομεν προβάλλοντα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τινος θυρίδος καὶ παρατηροῦντα αὐτὴν μὲ τὸν συνῆθη θυμασμὸν ὡς καὶ αὐτὸν τὸν μάγειρον τῆς τρίτης θέσεως, μὲ τὸν ὑπερμεγέθη αὐτοῦ λευκὸν στοῦφον, μὲ τὸ εὖρον αὐτοῦ ἐρυθρὸν καὶ σκαῖον πρόσωπον, τὸ ἔχον ἐκφρασιν ἐκτάκτου ὑψηλοπροσύνης, ἐφ' οὗ ἀπετυπῶτο ἡ συναίσθησις τοῦ ὅτι ἦτο διὰ τοὺς μετανάστας τὸ σπουδαιότατον ὑποκείμενον τοῦ πληρώματος, σεβαστὸν, ἐπιφόβον, δεχόμενον πάντων τὰς κολακείας ὡς αὐτοκράτωρ. — Ὡς καὶ αὐτῇ, εἶπε σείων τὴν κεφαλὴν ὁ ἐπιμελητής — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, πολλὰς φροντίδας θὰ μοῦ προσενήσῃ! Καὶ προσέβλεπε ταξείδιον ἀρχεῖον ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔσοψιν.

Ἄλλ' ἄν τι ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα προῦκάλει τὴν ἰλαρότητα, τὸ σύνολον ὅμως ἐνεποίει αἰσθησιν ὀδυνηράν. Βεβαίως, μεταξὺ τοῦ πολυαριθμοῦ ἐκείνου πλήθους, θὰ ἦσαν καὶ πολλοὶ, οἵτινες ἠδύνατο νὰ μένωσιν ἐντίμως διάγοντες εἰς τὴν πατρίδα των, μετανάστευον δὲ ἐκ μόνου τοῦ λόγου: ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς μετοίχης καταστάσεως, εἰς ἣν ἀδικῶς δὲν ἤκουοντο. Ἦσως δὲ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐγκαταλιπόντες χρῆσθ' ὀλίγη καὶ ὑπόληψιν καταστραφεῖσαν, δὲν μετέβαινον εἰς τὴν Ἀμερικὴν χάριν ἐργασίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδωσι μὴ τυχὸν εὐρίσκατο ἐκεῖ ἀτμοσφαιρὰ καταλληλοτέρα ἢ ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀγυρτείαν. Πλὴν οἱ πλεῖστοι ἦσαν ὁμολογουμένως ἄνθρωποι ἠναγκασμένοι νὰ μεταναστεύσωσιν ἐκ τῆς πείνης, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα ἐταλαιπωρήθησαν σπείροντες ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς πενίας. Ἦσαν γεωργοὶ ἐκ τῶν πέριξ τῆς Βερκελλης, ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων τακτικὴν ἐργασίαν, οἵτινες μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων ὑποβαλλόμενοι εἰς φονικὸν κάματον, μόλις κερδίζουσι πεντήκοντα φράγκα κατ' ἔτος, ὅταν εὐρίσκωσιν ἐργασίαν ἣσαν χωρικοὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μαντούης, οἵτινες κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Πάδου, ὅπως συνάξωσι μέλανάς τινες βολβοὺς, τοὺς ὁποίους τρώγουσι βραστοὺς καὶ διὰ τῶν ὁποίων δὲν τρέφονται μὲν, ἀλλὰ κατορθώνουσι νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος. Ἦσαν καθαρισταὶ τῆς ὀρίξης ἐκ τῆς κάτω Λομβαρδίας, οἵτινες ἀντὶ ἐνὸς φοράγκου τὴν ἡμέραν ἐργάζονται κοπιῶδῶς, μαστιζόμενοι ὑπο τοῦ

ἡλίου, φλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐντὸς τοῦ δηλητηριάζοντος αὐτοὺς τελματώδους ὕδατος, ὅπως ζήσῃσι διὰ χυλοῦ ἐξ ἀραδοσίτου, δι' εὐρωτιῶντος ἄρτου καὶ ταγγοῦ λαρδίου. Ἦσαν ἐπίσης τινὲς χωρικοὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Παθίας, οἵτινες ὅπως ἐνδύθῃσι καὶ προμηθευθῶσι τ' ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς ἐργαλεῖα, ὑποθηκέουσι τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν τῶν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐξοφλήσῃσι τὸ χρέος τῶν, ἀνακεῖνται τὴν μίσθωσιν κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους ὑπὸ ὄρους ἔτι βαρυτέρους, καταντώντες εἰς κατάστασιν δουλείας καὶ λιμοκτονίας, κατάστασιν ἀπέλιπα, ἐξ ἧς μόνον διὰ τῆς φυγῆς ἢ διὰ τοῦ θανάτου δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσιν. Ἦσαν πολλοὶ Καλαβροὶ ζῶντες δι' ἄρτου, κατεσκευασμένου ἐξ ἀγρίας φακῆς, ὁμοιάζοντος μὲ μίγμα ἐκ βινισμάτων ξύλου καὶ πηλοῦ, οἵτινες κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς ἀφορίας τρώγουσιν ἀχρείας βοτάνας τῶν ἀγρῶν, βεβρασμένας ἄνευ ἕλατος ἢ καταβροχοβίζουσι τὰς χλωρὰς κορυφὰς τῶν θάμνων, ὡς κτήνη ἦσαν μετ' αὐτῶν τινὲς βουκόλοι ἐκ τῆς Βασιλικῆς, οἵτινες διανύουσι καθ' ἐκάστην δρόμον πέντε ἢ ἐξ μιλλίων, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας τῶν, φέροντες ἐπ' ὄμων τὰ ἑαυτῶν ἐργαλεῖα καὶ κοιμῶνται μετὰ τοῦ χοίρου καὶ τοῦ ὄνου τῶν χαμαὶ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, ἐντὸς ἐλευσινῶν καλυβῶν, ἄνευ ἐστίας, φωτιζομένου διὰ τεμαχίων ρητινωδῶν ξύλων, οὐδαμῶς δοκιμάζοντες καθ' ὅλον τὸ ἔτος κρέας, εἰμὴ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε φονευθῆ ἐκ δυστυχῆματος κανὲν τῶν ζώων τῶν. Ἦσαν πολλοὶ ἐκ τῶν δυστήνων χωρικῶν τῆς Ἀπουλίας, οἵτινες τρώγουσιν ἐλευσινὸν ἄρτον καὶ πίνουσιν ὑφάλμυρον ὕδωρ, ἀναγκάζονται δὲ ἀντὶ ἐκαστὸν πενήτηκοντα φράγκων κατ' ἔτος νὰ διατηρῶσιν οἰκογένειαν εἰς τὴν πόλιν, μακρὰν αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου κοπιωδῶς ἐργάζονται, κοιμῶνται ἐπὶ σάκκων ἐξ ἀγύρου ἐντὸς κοιλωμάτων λελαξευμένων εἰς τοὺς τοίχους φοικτῆς αἰθούσης, ἐντὸς τῆς ὁποίας σταλάζει ἡ βροχὴ καὶ εἰσδύει ὁ ἄνεμος. Ἦσαν τέλος ἱκανοὶ ἐκ τῶν ἀπειροσέθμων μικρῶν γαιοκτημόνων, κατανήσαντες ἕνεκα φορολογίας ἐπαχθοῦς καὶ μοναδικῆς εἰς τὸν κόσμον εἰς κατάστασιν χειροτέραν καὶ τῆς τῶν πενήτων, κατοικοῦντες εἰς τρώγλας, ἅς καὶ αὐτοὶ οὗτοι δὲν θὰ ἠνεύχοντο καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δυστυχίας διατελοῦντες, ὥστε «νὰ μὴ δύνανται νὰ ζήσῃσιν ὑπὸ ὑγεινοῦς ὄρους, εἰ καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς τοῦτο διὰ νόμου». Πάντες οὗτοι δὲν μετηνάστευον ἐκ πνεύματος τυχοδιωκτικοῦ. Διὰ νὰ βεβαιωθῆ τις, ἤρκει νὰ ἔβλεπε πόσα σώματα στερεᾶς κατασκευῆς εἰρίσκοντο ἐντὸς τοῦ πλήθους ἐκείνου, ἀφ' ὧν αἱ στερεῆσεις εἶχον ἀραιώσει τὴν σάρκα, καὶ πόσαι ἀγέωχοι μορφαί, αἵτινες ἐμαρτύρουν φανερὰ ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἠγωνίσθησαν καὶ καθημάχθησαν, πρὶν ἢ λιποτακτῆσθαι

ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἀνοφελὴς θὰ ἦτο πρὸς μείωσιν τοῦ οἴκτου ἢ προσαγωγὴ παλαιᾶς μομφῆς περὶ τῆς νοηρότητος καὶ ἀκηρίας, ἣν οἱ ξένοι ἐξήνεγκον κατὰ τῶν Ἰταλῶν γεωργῶν, μομφῆς καταπεσούσης πρὸ πολλοῦ ἀπέναντι τῆς ἀριθλοῦ ἀληθείας, ἣν αὐτοὶ πάλιν οἱ ξένοι ὠμολόγησαν, ὅτι εἰς τε τὰς ἀοικτικὰς ὅσον καὶ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας δαψιλῶς οἱ ἐργάται οὗτοι καὶ, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο περισσώτερον, χέουσι τὸν ἰδρωτὰ τῶν πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς, τὴν δὲ ἀλήθειαν ταύτην οὐ μόνον ἀνωμολόγησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπέδειξαν ἐμπράκτως αἱ παντοῖαι ξένοι χώραι, αἱ προσκαλοῦσαι καὶ προτιμῶσαι τοὺς Ἰταλοὺς ἐργάτας. Ὁ οἶκος ὠφείλετο αὐτοῖς, ἀκέραιος καὶ εὐκρινῆς, καὶ ἦτο μεγαλειότερος ὅσας ἀνελογίζετό τις πόσοι ἐξ αὐτῶν εἶχον ἴσως ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῶν συμβόλαια καταστρεπτικὰ μετὰ τῶν τοκογλύφων, οἵτινες ὁσφραίνονται τὴν ἐν ταῖς καλύβαις πενίαν καὶ τὴν ἐξαγοράζουσι, καὶ πόσοι θὰ συνελαμβάνοντο κατὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ὑπὸ ἄλλων ἀγυρῶν, οἵτινες πάλιν θὰ ἐξεμεταλλεύοντο αὐτοὺς ἐπὶ ἔτη καὶ πόσοι ἄλλοι ἴσως ἔφερον ἤδη ἐντὸς τοῦ σώματος, τοῦ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κακῶς τρεφόμενου καὶ καταβεβλημένου ἐκ τῶν κόπων, τὰ σπέρματα νόσου, ἧτις ἐμελλε νὰ τοὺς φονεῖσθαι εἰς τὸν νέον κόσμον! Καὶ εἰς μάτην ἀνελογιζόμενη τὰς ἀπομεμακρυσμένας καὶ περιπλόκουσ αἰτίας τῆς δυστυχίας ταύτης, πρὸ τῆς ὁποίας, ὅπως εἶπεν εἰς ὑπουργὸς «διαμνησόμενοι τεθλιμμένοι ὅσον καὶ ἀνίσχυροι», τὴν βαθμιαίαν πτωχείαν τοῦ ἐδάφους, τὴν ἕνεκα τῆς ἐπαναστάσεως παραμέλησιν τῆς γεωργίας, τοὺς ἐκ πολιτικῆς ἀνάγκης βαρυτέρους καταστάντας φόρους, τὰς κληρονομίας τοῦ παρελθόντος, τὸν ξένον συναγωνισμόν, τοὺς ἐλώδεις πυρετοὺς. Ἀκουσίως ἐπήρχοντο καὶ ἀντήχον εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ἐπὶ τοῦ οἱ λόγοι τοῦ Τζιζορδάνη: «ἡ χώρα μας ἔσται μακαρία, ὅταν ἐνθυμηθῆ ὅτι καὶ οἱ χωρικοὶ εἶνε ἄνθρωποι.» Δὲν ἠδύναμην ν' ἀποδιώξω τὴν ἰδέαν, ὅτι μεγάλην ὑπέχουσιν εὐθύνην διὰ τὴν μεγάλην ταύτην συμφορὰν ἡ ἀνθρωπίνῃ μοχθηρία καὶ φιλαυτία, οἱ πολυαίθμητοι ἀκηδεῖς πλούσιοι καὶ εὐπατρίδαι, δι' οὓς ἡ ἐξοχὴ εἶνε μόνον ἄφροντις διασκεδάσις ὀλίγων ἡμερῶν, ἡ δὲ ἀθλία ζωὴ τῶν γεωργῶν φρασεολογία κατὰ συνθήκην φαντασιοκόπων φιλανθρώπων, οἱ τόσοι ἀσυνείδητοι καὶ πλεονέκται ἐνοικιασταί, οἱ τόσοι σκληροκάρδιοι καὶ παράνομοι τοκογλύφοι, ἡ σπείρα τῶν ἐργολάβων καὶ ἐμπορευομένων, οἵτινες θέλουσι παντὶ σθένει νὰ πλουτήσῃσι, οὐδὲν θεοιάζοντες καὶ τὰ πάντα καταπατοῦντες, θηριωδῶς περιφρονοῦντες τὰ ὄργανα τοῦ πλουτισμοῦ τῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ περιουσία ὀφείλεται μόνον εἰς ἄσκοπον σειρὰν στρεψοδικιῶν, σκαιοτήτων, μικροκλοπῶν καὶ μικροπαπτῶν, ἐκ ψυχίων ἄρτου καὶ λεπτῶν διαφιλονεικουμένων ἀπὸ ἐκατὸν μέρη ἐπὶ

τριακονταετία, αφαιρουμένων ἐξ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ἐπαρκῆ τροφήν νὰ φάγωσι. Καί μοι ἐπήρχετο κατόπιν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἀνάμνησις μυρίων ἄλλων, οἵτινες φράττουσι τὰ ὄτα διὰ βάρβακος, τρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ τονθορίζουσι φαιδρῶς, καὶ ἀνελογιζόμεν ὅτι ὑπάρχει τι χειρότερον τοῦ ἐκμυζῆν τὴν πενίαν καὶ περιφρονεῖν αὐτήν, τοῦτο δὲ εἶνε τὸ ἀρνείσθαι τὴν ὑπαρξίν της, ἐνῶ βοᾷ καὶ ὀλοοῦζει παρὰ τὴν θύραν μας.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΕ ΑΜΙΤΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΜΒΙΑ

Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Μπαμβίλ.

Ὁ Θεόδωρος Μπαμβίλ ἐγεννήθη ἐν Μουβλὲν τὴν 2)14 Μαρτίου 1823. Ὁ πατὴρ του ἦτο ναυτικός, αὐτὸς δὲ ἐκ νεανικῆς ἡλικίας ἐλήθων εἰς Παρισίους ἐπεδόθη εἰς τὰ γράμματα.

Πρῶτον ἔργον ἐξέδωκε

σειρὰν ποιημάτων, τὰς *Karvatidas* κατὰ τὸ 1842, κατόπιν δὲ ἄλλα ποιήματα, ἐξ ὧν μείζονα ἐπιτυχίαν ἔσχον αἱ *Odes funambulesques* ἐκδοθεῖσαι τὸ 1857. Πλὴν τούτων ὁ Μπαμβίλ συνέθεσε μόνος ἢ ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ δρακμάτια καὶ κωμωδίας, ὧν τινὰ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν. Ἐκ τῶν τελευταίων ἐν δρακμάτιον μονόπρακτον «Τὸ Μῆλον» μεταφρασθὲν ἑλληνιστὶ ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δροσίνη ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Ἑστία. Πεζὰ δὲ συνέγραψε πλεῖστα: ἐντυπώσεις, μελέτας, διηγήματα, καὶ συνειργάσθη εἰς διαφόρους παρισινὰς ἐφημερίδας ὡς χρονογράφος καὶ τεχνοκρίτης.

Ὁ Μπαμβίλ ἦτο ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ κατ' ἐξοχὴν λυρικός ποιητὴς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ὑψίστῃ ἀκμῇ τοῦ πνεύματός του, ἀποθεοῦμενος ὑπὸ τῆς στοργῆς τῶν λοιπῶν Γάλλων ποιητῶν, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ ἀνεγνώριζον αὐτὸν ὡς σεβαστὸν καὶ προσφιλῆ διδάσκαλον.

Ἀπὸ τῶν πρώτων του στίχων ὁ Μπαμβίλ ὑπῆρξεν ἀνακλαιστικός. Εἶνε μὲν καταφανὴς ἐν αὐτοῖς ἡ πόσις τὸν Οὐγκὼ λατρεία τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ χαρκατηριστικὴ του πρωτοτυπία ἀρχίζει ἐκεῖ νὰ διαφαίνεται: ἡ ἀνύψωσις τῶν ῥυθμῶν εἰς περιωπὴν ὅλως νεοφανῆ, ἡ τέχνη Ἰκάρου, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἄλλος δύναται ν' ἀναλύσῃ τὰ κήρινα πτερά, ἡ τάσις πρὸς ἀστερόεν ἄπειρον, μέχρι τοῦ ὁποίου οὐδεμίᾳ πρὸ αὐτοῦ φαντασία, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν τολμηροτέρων, εἶχεν ἀρθῆ.

Ἐνῶ διὰ τῶν *Karvatidas* του ἐπανέφερον εἰς

τὴν ζωὴν τὴν μυθολογίαν ὑπὸ νέαν μορφήν εὐγε-νεστέραν καὶ ἀποπνεύσαν ἡδυπάθειαν μᾶλλον αἰθερίαν, ἐπενόει καὶ ἐπέβαλλεν εἰς τὴν ποίησιν τύπον ἐπίσης νέον, δι' οὗ ἐνέδνε τὸ γαλλικὸν πνεῦμα. Ὁ Ριβαρὼλ καὶ οἱ σύγχρονοί του τῆς εἶχον δόση τὴν εἰρωνείαν. Ὁ Μπαμβίλ τῆς ἐδωκε τὸν λυρισμὸν. Τὰ ἀρχαϊκῆς ἐμπνεύσεως ποιήματα του ἀντιλαλοῦσι τοὺς γέλωτας τῶν θεῶν τοῦ Ὁμήρου.

Τὸ *Sang de la coupe* καὶ αἱ *Odes funambulesques* κρίνονται ὡς τὰ τελειότερα τῶν προϊόντων τῆς γαλλικῆς ποίησεως. Εἶνε ἀριστοτεχνήματα ἀνεπίληπτα, καὶ θὰ ἐπιζήσωσιν ὡς αἰώνια πρότυπα ῥυθμικῆς γλώσσης.

Ὁ Μπαμβίλ προσηθάνετο ὅτι ἐδημιούργει σχολὴν μυρίους μέλλουσιν νὰ περιλάβῃ ὀπαδοῦς, καὶ χάριν αὐτῶν ἤξιώσε νὰ συγγράψῃ βιβλίον μαθημάτων, τὸ θαυμαστόν του μικρὸν ἐγχειρίδιον τῆς γαλλικῆς ποίησεως, τὸ μέλλον ἴσως ἐγκόλπιον τῶν νέων τῆς Γαλλίας ποιητῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς νῦν ποιητάς, αὐτοὶ ἠκροῶντο τῶν μαθημάτων παρὰ τοῦ στόματος τοῦ ἰδίου ποιητοῦ, ὅστις ἐνεψύχου ὅλους διὰ τῶν περὶ τέχνης συνδιαλέξεών του.

Καὶ ἦτο ἐν τῇ ὀμιλίᾳ του ἀπαράμιλλος. Τῶν λόγων του ἡ γοητεία κατεμάγευεν ὅλους τοὺς φίλους, ὅσοι συνήρχοντο ἐν τῷ οἴκῳ του. Ὁρθίος, ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ, τῷ εὐωδιάζοντι κατὰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἀρώματος πασχάλιας, μετὰ τὸν βελούδινον ἐπὶ κεφαλῆς σκουφὸν του κλίνοντα πρὸς τὸ ἕτερον τῶν ὄτων, μετὰ τὸ σιγᾶρον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μετὰ τὸ αἰώνιον του λεπτὸν καὶ αἰνιγματώδες μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἤκουε τοὺς στίχους τῶν περὶ αὐτόν, οἵτινες συνέθετον εἰς γλώσσῳν ἔχουσαν ὡς ὑπόδειγμα τὸ λεκτικὸν ἐκείνου.

Ὁ Μπαμβίλ ἐστιχοῦργει καθ' ἑκάστην μέχρη τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ὡς προσφιλεῖς ῥητόν του εἶχε τὸ τοῦ Βωδελαιρ «Ἐμπνευσις εἶνε ἡ καθημερινὴ ἐργασία.»

Ἐλεγε δὲ κάποτε πρὸς φίλον του:

— Γράφω στίχους μετὰ τόσην εὐκολίαν, μετὰ ὅσην γράφω μίαν παραγγελίαν εἰς τὸν ῥάπτῃν μου. Ἄλλως θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω πενήντα χιλιάδας στίχους ἕως τώρα;

Καὶ ὅταν οὗτος τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι οἱ ποιηταὶ συνήθως ἐργάζονται μετὰ κόπου:

— Καὶ εἶνε τάχα ποιηταὶ αὐτοί; ἀνέκραξεν. Ἐγνώρισα ἓνα ἀληθινὸν ποιητὴν, τὸν Οὐγκὼ. Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐγραφε στίχους χωρὶς κανένα κόπον.

Τὴν ψυχὴν ἔχων πλήρη λυρισμοῦ προσητένιζεν ἀπὸ καιροῦ τὸν θάνατον μετ' ἡρεμίας. Ὁ θάνατος, κατ' αὐτόν, δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ὄνειρον πολὺ ὑπέρτερον τῶν ἐπιγειῶν ὄνειρων, τὸ ὁποῖον ἀρχὴν ἔχει ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τοῦ παγκοσμίου Ῥυθμοῦ.